

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 4 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg – Niemcy) – eurocylinder systems AG / Hauptzollamt Hamburg

(Sprawa C-324/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Wspólna polityka handlowa – Cła antydumpingowe – Rozporządzenie (WE) nr 384/96 – Artykuł 3 ust. 9 – Zagrożenie wystąpienia znacznej szkody – Czynniki – Artykuł 9 ust. 4 – Rozporządzenie (WE) nr 926/2009 – Przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej – Nieważność]

(2021/C 110/05)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: eurocylinder systems AG

Druga strona postępowania: Hauptzollamt Hamburg

Sentencja

Rozporządzenie Rady (WE) nr 926/2009 z dnia 24 września 2009 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz niektórych rur i przewodów bez szwu, z żelaza lub stali, pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej jest nieważne.

⁽¹⁾ Dz.U. C 255 z 29.7.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 2 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte costituzionale – Włochy) – DB / Commissione Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

(Sprawa C-481/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Zbliżanie ustawodawstw – Dyrektywa 2003/6/WE – Artykuł 14 ust. 3 – Rozporządzenie (UE) nr 596/2014 – Artykuł 30 ust. 1 lit. b) – Nadużycia na rynku – Sankcje administracyjne o charakterze karnym – Brak współpracy z właściwymi organami – Artykuły 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Prawo do milczenia i nieprzyczyniania się do obciążania samego siebie]

(2021/C 110/06)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte costituzionale

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca skargę kasacyjną: DB

Druga strona postępowania kasacyjnego: Nazionale per le Società e la Borsa (Consob)

przy udziale: Presidente del Consiglio dei ministri

Sentencja

Artykuł 14 ust. 3 dyrektywy 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2003 r. w sprawie wykorzystywania poufnych informacji i manipulacji na rynku (nadużyć na rynku) i art. 30 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylającego dyrektywę 2003/6 i dyrektywy Komisji 2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE, w związku z art. 47 i 48 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że pozwalają one państwom członkowskim na niekaranie osoby fizycznej, która w ramach dochodzenia prowadzonego przeciwko niej przez właściwy organ na podstawie tej dyrektywy lub tego rozporządzenia odmawia udzielenia temu organowi odpowiedzi, które mogą prowadzić do pociągnięcia jej do odpowiedzialności za czyn niedozwolony zagrożony sankcjami administracyjnymi mającymi charakter karny lub odpowiedzialności karnej.

(¹) Dz.U. C 357 z 21.10.2019.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 3 lutego 2021 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Stuttgart – Niemcy) – Fussl Modestraße Mayr GmbH / SevenOne Media GmbH, ProSiebenSat.1 TV Deutschland GmbH, ProSiebenSat.1 Media SE

(Sprawa C-555/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2010/13/UE – Świadczenie audiowizualnych usług medialnych – Artykuł 4 ust. 1 – Swoboda świadczenia usług – Równość traktowania – Artykuł 56 TFUE – Artykuły 11 i 20 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Handlowy przekaz audiowizualny – Uregulowanie krajowe zakazujące nadawcom telewizyjnym umieszczania w ich programach o zasięgu ogólnokrajowym reklamy telewizyjnej, której rozpowszechnianie ma zasięg wyłącznie regionalny]

(2021/C 110/07)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Stuttgart

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Fussl Modestraße Mayr GmbH

Strona pozwana: SevenOne Media GmbH, ProSiebenSat.1 TV Deutschland GmbH, ProSiebenSat.1 Media SE

Sentencja

Artykuł 4 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych) oraz art. 11 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie obowiązywaniu uregulowania krajowego, które zakazuje nadawcom telewizyjnym umieszczania w ich programach o zasięgu ogólnokrajowym reklam telewizyjnych, których rozpowszechnianie ma zasięg wyłącznie regionalny.

Artykuł 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoi on na przeszkodzie obowiązywaniu takiego uregulowania krajowego, pod warunkiem że jest ono odpowiednie do zagwarantowania realizacji założonego w nim celu w postaci ochrony pluralizmu mediów na szczeblu regionalnym i lokalnym oraz nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu – czego sprawdzenie należy do sądu odsyłającego.